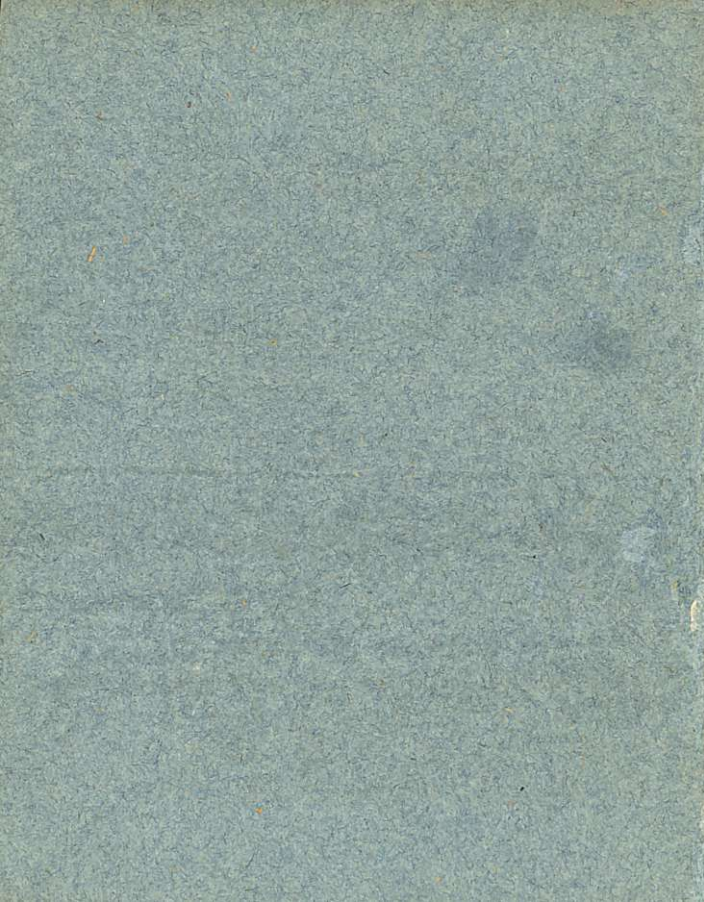

K. K. K.

P. H. H.

1532
315. XI. 36.
K. VII. 1.
Pieni

Hanna ja Anna,

eli

Ulkaisen Christillisen ylöskasvatta-
misen ja opetuksen hyödytys.

Saksan kielestä Suomeksi kääntty.

Helsingforsissa,

Joh. Chr. Frenckellin ja Pojan tykönä.

1850.

Imprimatur:

Borgå Dom-Capitel den 28 Augusti 1850.

På befallning:

Adolf Boman.

Pieni Hanna ja Anna.

Pieni Hanna ja Anna olit sisarekset, jotka kuolema aikaisin pelasti tämän elämän suruista ja koetuksista. Vaikka heidän elämänsä oli lyhykäinen, olit he kuitenkin hyvin käyttäneet äitinsä hyvän neuvon ja opin, jolle hänen lastensa hurškaan ja jumalisen mielenlaadun muisto lahjoitti parhaan ja ainoan lohdutuksen, muistaisansa heidän aikaista poiseroansa. Toivottawa on, että lyhykäinen kirjoitus heidän elämästänsä on kehoittawa muitakin vanhempia hyvään aikaan saattamaan lapsiansa tutuksi Christillisen opin totuuden kanssa, ja taimuttawa muitakin lapsia etsimään Jumalansa ja Wapahajansa tuttavuutta.

Mutuuuden tunnon perään halullisilla nuorukaisilla on erinomainen ja juuri heille annettu lupaus Herralta, näin kuuluwa: "Jotka minua aikaisin etsiwät, niiden pitää löytämän minun." Sitä on lupa muistella, että nuoruuden ikä on kulutettu parhaan Herran pal-

weluksesa. Ja sitä vastaan kuinka katterata on katsella ensimmäisiä elämänsä vuosia sillä ajatuksella, että ne on kulutetut synnissä ja hulluudessa ja täytyä puhutella itsiänsä näillä Paawalin sanoilla: "Mitä hedelmätä teidän silloin niistä oli, joita te nyt häpeettä? sillä niiden loppu on kuolema." Ja nähdesämme Herran Jesuksen lapsuudesta saakka hellästi kutsuvan meitä tykönsä, sanoen: "sallikaat lasten tulla minun tyköni ja alkäätkö kieltäkö heitä: sillä senkaltaisten on Jumalan waltakunta," eikö meidän sydämmemme halajaisi aikaista tuttuwutta Hänen kanssansa? Eipä se ole pieni kunnia, eikä pieni autuus, olla yksi niistä, joita Wapahtaja kutsuu omiksi karitsoiksansa (eli wuonniksansa), ja joita Hän kantaa helmasansa. Muutamat owat siinä luulosa, ettei tässä elosa ole suurta eroisusta niiden lasten onnen wälillä, jotka aikaisin saatetaan Herran tuntoon, ja niiden, joiden sallitaan waeltaa omaa tietänsä, sen werran kuin wanhempain huolenpito myöden antaa; mutta tämä on suuri erhetys, niinkuin toiwottawasti tämä kirjoitus sen on osottawa.

Siitä ajasta saakka koska nämät pienet

piikaiset Ferran taisit eroittaa hyvän pahasta, oisotit he suuren nöyryyden ja rakkauden jumalijia ihmisiä kohtaan, Pyhää Raamattua ja muita hyviä kirjoja kohtaan. Koska ei he vielä tainneet lukea, oli heillä suuri hurvitus kuullesansa äitinsä lukewan heille Bibliasta, eli oppiesansa häneltä wirsiä ulkoa, joita he usein sangen suloisesti yhdessä lauleskelit. Kun he tulit vanhemmaksi ja opit lukemaan, etsit he itsellensä pienen paikan, ihanasti warjotun pieniltä kaswawilta puulta, josa heidän jokasena ihanana päivänä kuultiin lukewan yhdessä ja siitä keskustelwan keskenänsä. Kerran, kuin he taas olit erinneet muusta huone-wäestä ja tulleet tälle rakkaalle olin-paikallensa, kuultiin äkistä kannonat paukkuwan likellä olewaisesa kaupungisa, jonkun juhlaillisen asian muistoksi. Heidän äitinsä, joka pelkäisi että he, kuin he olit aiwan nuoret, taisit langeta suureen hämmästykseseen tämän arwaamattoman jylinän tähden, meni heitä katsomaan. Hän löysi pienen Hannansa lohduttawan vanhempata sisartansa näillä sanoilla: ”Jumalan ääni se on, joka puhuu jylinänsä, etkös woi uskoa

itsiäs Hänelle.” Silloin juoksi hän huutamaan äitiänsä ja sanoi äitillensä: Anna on sängen peljästynyt.” Hänen äitinsä kysyi, jos ei hän myös itse peljännyt? hän vastasi: ”En minä pelkää, sillä minä tiedän että Jumala varjelee meitä.”

Tämä on meille esimerkki kuinka onnellinen se lapsi on, jolla on joku tunto Jumalasta. Kufatiesi ei muutamilla lapsilla mistään ole niin paljo karsittavaa, kuin turhasta pelwosta; pelwosta, joka myös on syntinen, sillä se lähtee syntisestä tietämättömyydestä, joka ei tunne Jumalan kaikkia paikoisa läsnäolemusta, ei Hänen woimaansa eikä hywyyttänsä. Hän armahtaa kaikkia tekojansa. Raamattu sanoo, että ”jumalatoiminen pakenee ja ei kenkään aja häntä takaa; waan jumalinen on rohkea niinkuin nuori jalopeura.” Ja se on tosi, että taitamattomat ihmiset usein owat yhden eli toisen turhan pelwon orjat, josta oikia opetus ja tieto olisi tainnut wapahtaa heitä. — Me näemme itse Herran Apostoleista esimerkin siihen, ennen heidän täydellistä walistustansa Pyhän Hengen kautta. Mutta kaikkista tieboista maailmasta ei mi-

käään ole niin hyödyllinen tässä asiassa, kuin
 se joka opettaa katsomaan ylös Jumalan
 puoleen. ”Herran nimi on vahva linna,
 vanhurskas juoksee sinne ja tulee varjelluksi.”
 No ketä meidän pitää tunteman eli kenen
 perään pitää meidän kysymän? Syystä pitäi-
 si meidän ensimmäinen kysymyksemme oleman
 tämä: ”Kuka meidän on tehnyt?” Lapset
 tuntevat tavallisesti ensimmäiseksi vanhem-
 pansa rakkauden ja hellän huolenpidon; mut-
 ta Jumalan Hän-walta on vanhempi, niin-
 kuin David 139 Psalmiansa ilmoittaa: ”Si-
 nun filmäs näit minun koska en minä vielä
 valmistettu ollut, ja kaikki päivät sinun
 kirjaa olit kirjoitetut, jotka vielä oleman
 piti, joista ei yksikään sillein vielä tullut ol-
 lut.” Tämä paikka osottaa Jumalan aikai-
 semmin ajatelleen meitä, kuin joku toinen
 sen on tehnyt eli tehdä tainnut; eikös siis
 ole oikeus ja kohtuus, että Hän tätä was-
 taan myös jon meidän ensimmäinen muistet-
 tavamme?

Se pieni tapaus, josta tässä mainittiin
 vaikutti nähtävästi pysyvään liikutuksen
 molempain lasten sydämessä; he walvoit sen

hetken perästä aina paremmin sanainsa ja töidensä ylitse, ja suuresti häpeisit tehdä eli puhua jotakin jonka he syntinä pidit.

Pieni Hanna warsinkin tuli sangen kiiwaaksi ja hartaaksi rukouksesa. Hän oli neuwottu tuntemaan olewansa syntinen ja tarwitsewansa Wapahata ja Sumalan wapaa anteesi antamusta; nyt rukoili hän usein Sumalata, suuresta armosta ja laupiuudesta antamaan hänelle anteesi Herramme Christuksen tähden.

Kerran heitti hän itsensä poikkipuolin wuoteellensa ja oli siinä jonkun ajan pitkälänsä; hänen äitinsä luuli hänen makaawan, mutta siinä samassa nousi hän ylös ja liikutti kättänsä, niinkuin hänen tapansa oli, koska hän oli sangen iloinen, hänen kaswonsa olit kostutetut kyyneleillä.

"O! minun äitini," sanoi hän, "nyt minä tiedän rakastawani Jesusta;" Hänen äitinsä wastasi: "Minä toiwon sen, lapseni, mutta mistäs sinä tiedät niin rakastawasi Häntä?" "minä rakastan Härtä," sanoi hän, "sillä Hän on ensin rakastanut minua, ja nyt on Hän myös sanonut sen minulle syväme-

väni; minä tunnen rakastamani kaikkia ihmisiä Hänen tähtensä, ja rakastamani teitäkin, äiti kulta, enemmän kuin ennen.”

Hän oli silloin aivan terve ja pysyi terweenä vielä viisi viikkoa sen jälkeen sanomattomasti autuaallisesta mielentilasta; sitte tuli hän polttoon (eli lawantautiin) ja eli ainoastansa kolme viikkoa senjälkeen. Ei hän puhunut paljo sairaudesansa, ja sen wä-
hän, minkä hän puhuikin, puhui hän aina siitä paikasta, jonne hän toivoi pääsevänsä. ”Minä menen taiwaaseen,” sanoi hän, ”siellä minä näen Herran Jesuksen ja löydän weljenni.” Hän ajatteli yhtä weljeänsä, joka jo imewäisenä oli kuollut. Hänen ainoa toivotuksensa näkyi olewan, että hänen äitinsä taitaisi seurata häntä. Niin kauwan kuin hän woi, piti hän wanhaa tapaansa, rukoilla kolme kertaa päivästä; ja kuin hän tuli aivan heikoksi ettei hän omin woiminsa päässnyt ylös, rukoili hän äitiänsä auttamaan itsiänsä polwillensa, koska ei hän tyttynyt rukoilemaan pitkällänsä olewana. Hän oli selwästä toimesta loppuun asti, ja waikka ei hän niinä kolmena viimeisenä elämänsä päivänä woi-

nut puhua, ja kärsi suurta kipua, pysyi kuitenkin hänen katsantonsa iloisna ja lempiänä, joka todisti, että hän nautitsi Jumalan rauhaa, joka on korkeampi kaikkea ymmärrystä, ja hän oli syvään uneen vaipuvan ihmisen näköinen. Hän kuoli kuuden vuoden ja kuuden kuukauden vanhana. Hänen rakkautensa köyhä kohtaan oli niin suuri, että hänellä oli tapaa säästää heille osan hänelle annetuista ruuista, ja hänen kuolemansa jälkeen löyettiin vielä wähäinen wara siitä, mitä hän sillä tavalla oli koonnut edespäinkin antaaksensa köyhille.

Se nähtyy siltä niinkuin Anna ei olisi woinut uskoa sisarensa kuoleman; ei hän myös lähtenyt pois sisarensa tauti-wuoteelta, johon hän kokoisi kaikki, josta hän uskoi sisarensa hurvituksen olevan. Sisarensa kuolema-päivän aamuna wei hänen äitinsä hänen ulos kamarista ja sanoi hänelle, että pieni Hanna nyt oli heidän jättävä ja menewä tairaaseen, josta hän on tulewa ijäti autuaaksi.

Anna katsoi sangen yksimäkäisesti äitinsä silmiin ja sanoi: ”Pieni Hanna menee tairaaseen tulemaan ijäti autuaaksi, miksi te

siis itkette, äitini? Eikös se ole teille suuri kunnia, että te olette kaswattaneet lapsen taiwaan Kuninkaalle? Kohta pitää teillä oleman yksi siellä ylistämässä Häntä ijankaikkisesta ijankaikkiseen.” Hänen sanansa olit sangen lohdulliset äitille ja saatit Hänen mielenensä Herran sanat Pietarille: ”Mitä minä teen, et sinä nyt tiedä, mutta tästede sinä saat tietää.” Anna oli edespäinkin sangen totywäinen ja urhollinen, ja niin kauwan kuin hänen sisarensa ruumis oli kotona, sanoi hän usein äitillensä: ”Ei meidän pitäisi itkemän, äiti kulta, Hanna on niin onnellinen, ettei meidän pitäisi sureman häntä, mutta me tahdomme sydämmeistämme rukoilla, sillä rukousta me kaikki tarwitsemme; jos minäkin tuntuin olewani niin onnellinen kuin Hanna oli, niin minä riemuitsisin, että minäkin kotia pääsen.” Hän näkyi päättäneen, ei surta sisartansa, vaikka ei hän woinut olla häntä muistamata; mutta ajattellessansa sitä ihanaa tilaa, johon hänen sisarensa oli päässyt, näkyi hän lukewan synniksi, antaa surulle tilaa. Hänen iloksensa sallittiin hänen olla saapuilla koska hänen sisartansa

haudattiin, joka kannettiin hautaan niiltä lapsilta, jotka käywät Sunnuntai-Skouluja, josta nämät molemmat sisarekset myös ahkerasti käyneet olit.

Se waiwa, jonka Anna näki alaspainaisansa omaa suruansa ja lohduttaisansa äitiänsä, näkyy olleen aiwan raskas hänen heikolle ruumiillensa; siitä päivästä asti kuin hänen sisarensa haudattiin, näkyi hänen terweyensä wähenewän, waikka hän harwoin walitti. Hän oli luonnosta wirkku lapsi, mutta kuin hänen täytyi käiwata iloisia seurakumppaniansa, katosi hänen wirkkuutensa. Enimmästi näkyi se rasittawan hänen sydäntänsä, ettei hän ollut osallinen samasta autuudesta kuin hänen sisarensa, eli ettei hän ollut yhtä wissi Jumalan armosta. Kohtausen jälkeen tahtoi kuitenkin laupiuuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala wakuuttaa häntä että hän maailman Wapahтажан ansion kautta yksinänsä taissi saada lohdutuksen synteinsä anteekksisaamisesta, ja lahjoittaa hänelle wimaa heittämään kaikki surunsa Hänen päälensä, joka ensin oli hänestä surun pitänyt. Yhtenä iltana, kuin hänen äitiänsä istui hä-

nen vuoteensa vierellä, puhkesi hän ulos iloiseen liikutukseen. ylistäin Herraa ja kiittäin Häntä näillä hänen halu-wirtensä sanoilla:

Hymä, ett' mull' Jeesus ompi;
Hänestä siis riippunen;
Sielulleni lewon suopi,
Kivuisa kuin kitunen;

Mull' on Jeesus, joka meni
Kuolemahan edestäni,
Siis en Hänest' luovu pois,
Haljeta waikk' sydän wois'.

"Niin sinä nyt siis tiedät, lapseni, että Jeesus rakastaa sinua?" sanoi hänen äitinsä. "Tosin, tosin Hän minua rakastaa," huusi hän.

Tästä ajasta saakka näkyi hänen autuutensa olevan kasvamassa, ehkä hänen waiwansaakin lisäännit; hänellä oli suuri kipu rinnassa ja siwusa, jonka alla hänen äitinsä köyhyns ei sallinut hankkia hänelle senkaltaisia wirwoituksia, kuin hänen kivulloinen tilansa näkyi tarwitsewan. Kerran, koska hän

ymmärsi, kuinka murheellinen hänen äitinsä oli senkaltaisen ruan puutoksesta, joka olisi hänelle sopinut, rukoihi hän äitiänsä lukemaan edesänsä yhden Luvun Bibliasta, nimittäin 14 Luvun Kuomarein Epistolaa, merkiten hänelle siitä warsinikin 17 warshyn, joka näin kuuluu: "Ei Jumalan waltakunta ole ruoka ja juoma, mutta wanhursta, ja rauha, ja ilo Pyhässä Hengesä." Pois se, että hän olisi pyntänyt parempata oltawata; sitä vastaan oli hän aina sangen kiitollinen sen hywän edestä, jota hänellä oli. Koska hän tunsi kipunsa suureksi, oli hänellä tapa rukoulla äitiänsä lukemaan hänelle Wapahhtajan kärkeimisestä ja kuolemasta. Warsinikin rakasti hän sitä wirttä: Jesus elämäni elo; ja koska hän tunsi itsensä aiwan heikoksi laulamaan sitä, niin luki hän sanat hiljaisesti. Wäiwää ennen kuolematansa sanoi hän äitillensä, ettei hänen pitänyt sureman, sillä kohta heidän pitää taas näkemän toinen toisensa. Yöllä oli hänelle suuri tuska, mutta aamulla oli hän lewollisempi; silloin kutsui hän nuoremman sisarensa, joka vielä jäi elämään, jätki hänen hywästi ja pyysi, että tälle sisarelle an-

netaisiin hänen Bibliansa, ja kaikki hänen muu pieni perunsa. Silloin rukoili hän pyhkimään silmiänsä, koska ei hän hywin tainnut nähdä. Kuin se oli tehty, sanoi hän: "nyt on hyvä." Ei hän nyt enää puhunut, vaan jäi sängen lewolliseksi, suloisella naurulla kaswoisa, jota pysyi vielä jälkeen kuolemantin. Hän kuoli kymmenennellä wuodellansa.

Hänen äitinsä oli kyllä wäkewä, jättäin itsensä Jumalan tahdon ala, kiini painamaan tyttärensä filmät, jotka wasta wanhurstkasten ylösnousemisesa uudestansa aukenewat, ja lähettämään armosta rikkaan ja laupiaan Lunastajan tykö sen rukouksen, että Hän, koska aika joutuu lahjoittaisi hänellenkin saman sielun rauhan ja täydellisen toiwon uskalluksen, päästäksensä siihen lepoon, joka vielä Jumalan kansalle on tallelle pantu, koska hän sanoi:

Niin Jeesus, suo mun filmän' kiinipainaa,
Ja sama loppu kerran minull' lainaa.

---

metaphorisch, in der Dichtung, in der
man sich bewegt. Die Dichtung ist ein
Kunstwerk, das die Seele des Dichters
ausdrückt. Sie ist ein Spiegelbild der
Welt, in der der Dichter lebt. Sie ist
ein Dokument der menschlichen Existenz,
das uns zeigt, wie wir sind, wie wir
fühlen, wie wir denken. Sie ist ein
Werk, das uns erheitert, das uns
berührt, das uns bewegt. Sie ist ein
Werk, das uns lehrt, das uns erzieht,
das uns erheitert. Sie ist ein Werk,
das uns zeigt, wie wir sind, wie wir
fühlen, wie wir denken. Sie ist ein
Werk, das uns erheitert, das uns
berührt, das uns bewegt. Sie ist ein
Werk, das uns lehrt, das uns erzieht,
das uns erheitert.

Die Dichtung ist ein Kunstwerk, das
die Seele des Dichters ausdrückt. Sie
ist ein Spiegelbild der Welt, in der
der Dichter lebt. Sie ist ein Dokument
der menschlichen Existenz, das uns
zeigt, wie wir sind, wie wir fühlen,
wie wir denken. Sie ist ein Werk,
das uns erheitert, das uns berührt,
das uns bewegt. Sie ist ein Werk,
das uns lehrt, das uns erzieht, das
uns erheitert. Sie ist ein Werk,
das uns zeigt, wie wir sind, wie wir
fühlen, wie wir denken. Sie ist ein
Werk, das uns erheitert, das uns
berührt, das uns bewegt. Sie ist ein
Werk, das uns lehrt, das uns erzieht,
das uns erheitert.

Die Dichtung ist ein Kunstwerk, das
die Seele des Dichters ausdrückt. Sie
ist ein Spiegelbild der Welt, in der
der Dichter lebt. Sie ist ein Dokument
der menschlichen Existenz, das uns
zeigt, wie wir sind, wie wir fühlen,
wie wir denken. Sie ist ein Werk,
das uns erheitert, das uns berührt,
das uns bewegt. Sie ist ein Werk,
das uns lehrt, das uns erzieht, das
uns erheitert. Sie ist ein Werk,
das uns zeigt, wie wir sind, wie wir
fühlen, wie wir denken. Sie ist ein
Werk, das uns erheitert, das uns
berührt, das uns bewegt. Sie ist ein
Werk, das uns lehrt, das uns erzieht,
das uns erheitert.

~~315. XI. 26.~~

R. VII. 1

M/B 40292

